

Arrest

nr. 134 312 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Hazara origine en afkomstig te zijn van de Ashraf-vallei in het district Talal wa Barfak in de provincie Baghlan (Afghanistan). Nog tijdens het regime van de taliban verhuisde u echter naar de stad Pul-i-Khumri, eveneens in de provincie Baghlan. U bleef ginds wonen, tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U ontvluchtte Afghanistan een eerste keer omstreeks de zomer van 2010 omwille van problemen met de familie van generaal H.(...). Deze man was verantwoordelijk voor de dood van uw broer, en men verdacht u van zijn verdwijning in 2005. Anno 2010 zou de familie van generaal H.(...) officieel

de beslissing genomen hebben wraak op u te nemen. Nadat u uw echtgenote en ouders naar Kabul had gebracht, verliet u het land. U reisde op illegale wijze naar België, waar u op 31 augustus 2012 asiel aanvraag. Op 14 januari 2013 ontving u in België een negatieve beslissing. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet daarop België en ging naar Duitsland, waar u eveneens een asielaanvraag deed. Tijdens uw verblijf in Duitsland besloot u zich na twee kerkbezoeken te bekeren tot het Evangelisme (Protestantisme, Christendom). Op 3 november 2013 liet u er zich dopen. In het kader van het Dublin Verdrag werd u overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Terug in België diende u op 5 februari 2014 een tweede asielaanvraag in. U beroept zich hiervoor op een nieuw document om uw eerdere problemen te staven, met name een attest van de leider van de Ismaëlieten, S.(...) M.(...) N.(...). Naar aanleiding van uw nieuwe asielaanvraag werd u op 7 maart 2014 op het CGVS uitgenodigd voor een voorafgaand onderzoek. Bij deze gelegenheid riep uw advocaat uw recente bekering tot het protestantisme in als bijkomende reden voor uw asielaanvraag. Het CGVS besloot daarop uw nieuwe aanvraag in overweging te nemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een attest vanwege S.(...) M.(...) N.(...) i.v.m. uw problemen met de familie van generaal H.(...) (dd. 29/11/1392 of 18/02/2014 Gregoriaanse Kalender (GK)); een doopattest (dd. 03/11/2013); aanvullende informatie herkomstland vanwege de advocaat m.b.t. de algemene veiligheidsituatie in Afghanistan en Baghlan in het bijzonder, alsook tot de veiligheids- en humanitaire situatie in Kabul; het originele verzendingsbewijs waarmee deze documenten u werden toegezonden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er dient vooreerst aangestipt te worden dat u zich voor uw tweede asielaanvraag gedeeltelijk nog steeds op dezelfde gronden baseert als bij uw eerste aanvraag (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 6). De problemen waarvoor u halfweg 2010 Afghanistan zegt te hebben verlaten en waarvoor u in België toen een eerste keer asiel aanvraag, werden door de Belgische asielinstanties reeds onderzocht en gaven toen geen aanleiding tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uw hoofd. Er werd in het kader van deze beslissing overigens geen geloof gehecht aan uw (recente) herkomst uit de provincie Baghlan. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het nieuwe door u neergelegde document met betrekking tot dit probleem dient dan ook in dit kader bekeken te worden. U legt een brief neer van de lokale shura van de Ismaëlieten waarin zij uw probleem met de familie van generaal H.(...) bevestigen. Het document is ondertekend door S.(...) M.(...) N.(...), de spirituele leider van de Ismaëlieten (gehoorverslag CGVS 07/03/2014, 2-3). Uit uw verklaringen blijkt echter dat het om een brief met een gesolliciteerd karakter gaat (gehoorverslag CGVS 07/03/2014, 2). Gezien er in de beslissing van 14 januari 2013 geen geloof gehecht kon worden aan uw relaas, heeft deze brief evenmin de kracht om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft uw recente bekering tot het Christendom, dient opgemerkt te worden dat hieraan evenmin geloof gehecht kan worden. U verklaart zich ongeveer 3 maanden voor uw nieuwe asielaanvraag op het CGVS in Duitsland bekeerd te hebben, waar u op dat moment eveneens een asielprocedure had opgestart (gehoorverslag CGVS, 7 en 5). Ter staving legt u een attest neer van de Evangelische Christengemeenschap te Kilsheim, waaruit uw effectieve bekering via het doopsel moet blijken. Uw plotse beslissing alsook het gebrek aan overtuigende beweegredenen tot uw bekering en de lacunes in uw kennis over uw nieuwe geloof doen echter ernstige twijfels rijzen bij uw beweegredenen en het effectief belijden van uw nieuwe geloof.

Als beweegreden tot uw bekering blijft u herhalen dat u zich hiervoor op 'een gevoel' baseerde, eerder dan op studies/kennis van het Christendom in het algemeen en de Evangelische strekking in het bijzonder. Zo zou u toen u de eerste keer een kerk binnen ging, gevoeld hebben dat u de Islam moest stopzetten en voor het Christendom kiezen. Dat het christendom de enige ware religie is, aangezien het christendom een religie van vergeving is waarbij Jezus zichzelf pijnigde om de mensen hun zonden te vergeten. Dit in tegenstelling tot de Islam, een religie van geweld, waarbij mensen zichzelf moeten pijnigen ter ere van de profeet (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 6-7, 9 en 12). Dermate vage argumenten kunnen echter niet overtuigen dat u zich zo plots bekeerde, temeer gezien de negatieve perceptie van het christendom en zeker van bekeerlingen in Afghanistan, en dit op een moment dat u in Europa nog geen enkele vorm van verblijfszekerheid geniet. Met deze bedenkingen geconfronteerd bleef u echter vaagweg verklaren dat u handelde naar hetgeen uw gevoel u ingaf (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 12). In verband met uw laatste argument kan volledigheidshalve trouwens nog aangestipt worden dat de traditie van zelfkastijding enkel onderschreven wordt door de

sjiitische stroming binnen de Islam, en bijgevolg niet zomaar veralgemeend kan worden naar een praktijk van de Islam in haar totaliteit.

Hier kan overigens nog aan toegevoegd worden dat u uw recente bekering in het kader van uw nieuwe asielaanvraag op de DVZ niet spontaan inriep als bijkomende vrees bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Uw verklaring hiervoor dat u dit toen niet gevraagd werd, is een blote bewering. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij spontaan alle redenen inroept om dewelke hij niet terug kan naar zijn land van herkomst. Het is niet aan de behandelende ambtenaar om u op een mogelijk gevaar bij terugkeer naar Afghanistan te wijzen na uw bekering, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u zich wel degelijk terdege bewust bent van de negatieve consequenties van een bekering. Zo blijkt dat u totnogtoe niemand in Afghanistan over uw bekering vertelde, aangezien u dan geen hulp meer van hen zou kunnen verwachten, bijvoorbeeld bij het verkrijgen van documenten (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 12). Hoewel u er voorts van uit schijnt te gaan dat uw meer uitgebreide familie u zal doden als ze het te weten komen, bent u er niet zeker van of uw vrouw diezelfde reactie zal hebben. Niettemin achtte u het totnogtoe toch nog te vroeg om zelfs haar op de hoogte te stellen, en geeft u geen rechtstreeks antwoord op de vraag of u van plan bent dit te doen (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 13). Wat er ook van zij, het feit dat u het niet nodig achtte deze problemen eerder te berde te brengen, doet ernstige twijfels rijzen betreffende de oprechtheid van dit element in uw nieuwe asielaanvraag. Van een persoon die bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het is bovendien enigszins bedenkelijk te noemen dat u dermate licht over een dergelijke belangrijke beslissing zou gaan, temeer gezien de verstrekkende negatieve gevolgen ervan, niet enkel voor uzelf, maar ook voor uw in Afghanistan achtergebleven familieleden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw oude en zieke ouders, alsook uw vrouw in Afghanistan (financieel) onderhouden worden door de spirituele leider van de Ismaëlieten (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 4). Het grote contrast tussen uw uitdrukkelijke vrees enerzijds en uw manier van handelen anderzijds plaatst de geloofwaardigheid van de oprechtheid van uw bekering bijgevolg verder op de helling.

Daarnaast doet ook het gehaaste karakter waarmee u halsoverkop en zonder enige kennis over deze nieuwe godsdienst besloot om u meteen te laten dopen – en dit op een moment dat u net in een nieuwe asielprocedure was gestapt - al evenzeer ernstige twijfels rijzen bij de ernst van uw overtuiging. Na amper 2 kerkbezoeken in Duitsland, aangezien u de andere zondagen andere afspraken had, vroeg u uw doopsel aan (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 8). Op dat moment had u immers nog geen enkele kennis over dit – voor u nieuwe – geloof, aangezien uw Afgaanse vriend – van wie u enkel de voornaam kunt geven (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 7) - u er niet erg veel over vertelde en de misvieringen die u bijwoonde in het Duits waren waardoor u er geen woord van begreep (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 9). Ondanks het engagement dat u met deze Evangelische Gemeenschap in Kùlsheim aanging door uw doopsel te aanvaarden, kent u noch de naam van de kerk waar u gedoopt werd, noch de naam van de persoon die u doopte. Het feit dat deze Duitse namen voor u moeilijk zijn om te onthouden, kan tot op zekere hoogte als verzachtende omstandigheid ingeroepen worden (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 8 en 10). Het doet echter niettemin enigszins afbreuk aan uw vertrouwdheid met deze geloofsgemeenschap waarvan u, door uw doopsel, besloot deel van uit te maken.

Daarbij komt nog dat uw kennis van het christelijke geloof zeer beperkt is. Zo geeft u correct aan dat de stroming waartoe u zich bekeerde, het protestantisme, onder het christendom ressorteert. Behalve het katholicisme kunt u echter geen andere christelijke stromingen bij naam noemen (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 6 en 9). Binnen de protestantse kerk kent u, behalve de Evangelische tak waartoe u zou behoren, evenmin andere afdelingen (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 12). Uw keuze voor het Evangelisme (protestantisme) baseert zich dan ook louter op het feit dat u in Duitsland bevriend raakte met een erkende Afgaan die zich hiertoe bekeerd had. U vroeg hem echter nooit naar zijn persoonlijke motivatie achter deze keuze, waardoor u dan ook geen idee heeft wat het verschil tussen de verschillende christelijke stromingen en haar verdere aftakkingen precies wel mogen zijn (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 8 en 9). Nochtans waren er volgens uw verklaringen in Kùlsheim ook twee (katholieke) kerken (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 8).

Wat betreft de informatie die u wel heeft over uw nieuwe geloofsovertuiging, weet u voornamelijk door hetgeen uw Afgaanse contactpersonen in Duitsland en België u erover vertelden. In dit verband dient aangestipt te worden dat u deze informatie wel kunt reproduceren, maar dat uit uw verklaringen voorts blijkt dat de betekenis achter de symboliek alsook de essentie van bepaalde zaken volledig aan u voorbijgaan. Zo blijkt u geen enkel gebed te kennen (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 10) en kunt u evenmin een kruisteken maken, noch kent u de woorden die bij deze bewegingen gezegd worden. De vaststelling dat u wat verder in het gehoor in het kader van een andere vraag plots aanbrengt dat u iets hoorde over 'de vader, de zoon en de heilige geest', wordt echter duidelijk dat u dit niet eens in de

juiste context kunt situeren. Deze vaststelling onderstreept des te meer hoe weinig onderbouwd uw bekering wel is.

Evenzeer opmerkelijk is de vaststelling dat u maar één christelijke feestdag kunt noemen, meer bepaald het zeer bekende Kerstmis, waarbij we meteen denken aan de alomtegenwoordige kerststallen zowel in België als in Duitsland. Om deze reden kan redelijkerwijs aangenomen worden dat om het even welke persoon die zich al enige tijd in deze contreien ophoudt hier tot op zekere hoogte vertrouwd mee kan zijn. Het belangrijkste christelijke feest echter, met name Pasen dat symbool staat voor de verrijzenis van Jezus Christus, kent u in het geheel niet. Behalve de vaststelling dat deze feestdag er net zat aan te komen op het moment van uw gehoor op het CGVS, is uw onwetendheid in dit verband des te verbazend (gehoorverslag CGVS 07/04/2014, 14), aangezien u gevraagd naar uw persoonlijke motivatie achter uw bekering uitdrukkelijk verwees naar het lijden en sterven van Jezus Christus.

Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u een aantal zaken over uw nieuwe beweerde geloof heeft opgevangen, zonder dat u deze informatie daadwerkelijk in dit geloof kunt inpassen en de betekenis van de gebruikte symboliek of de essentie van de verschillende stromingen effectief begrijpt. Volledigheidshalve kan in dit kader nog luidop de vraag gesteld worden waarom u net voor de Evangelische stroming koos, temeer aangezien deze – zowel in Duitsland, als in België – een enigszins kleine aftakking van het Christendom betreft. Het is immers enigszins opvallend dat u net voor een stroming binnen de christelijke gemeenschap koos waar vorming voor het doopsel geen voorwaarde is om bekeerd te worden (gehoorverslag CGVS, 10), en dit in tegenstelling tot de meeste andere gangbare christelijke stromingen in West-Europa. U koos dan ook voor de Evangelische kerk louter omdat een andere Afghaan zich hiertoe bekeerd had, zonder enige notie te hebben over deze context en hoe deze zich verhoudt tot andere stromingen binnen het Christendom, en dit enkel en alleen op basis van het gevoel dat u kreeg toen u de eerste keer voet in een kerk zette.

Bovenstaande opmerkingen doen twifelen aan de bezieling achter uw bekering en doen bijgevolg ook vragen rijzen over de effectieve gevolgen van uw bekering in België bij een terugkeer naar Afghanistan en het risico dat eraan verbonden zou zijn. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u in België in contact staat met de Evangelische geloofsgemeenschap in Kortrijk, doen het gebrek aan overtuigende beweegredenen tot uw bekering en uw oppervlakkige kennis over uw nieuwe geloof ernstige twijfels rijzen bij uw internalisering van de levenswijze van een Evangelisch christen. Bijgevolg is het hoogst onwaarschijnlijk dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan aan deze levenswijze en dit geloof zou houden.

Dit doet dan ook afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Zelfs indien nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gecatalogeerd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit bovenstaande blijkt immers dat nog niemand van uw bekering op de hoogte is. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hiervoor kan echter opnieuw verwezen worden naar de beslissing van 14 januari 2013, waarin enerzijds uw recente herkomst ernstig in vraag gesteld werd en anderzijds gewezen werd op de mogelijkheid om u in Kabul te hervestigen, waar uw ouders en vrouw momenteel reeds sinds uw vertrek uit Afghanistan verblijven. De door u aangebrachte documenten tot slot zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asiëldossier kunnen wijzigen.

De door u neergelegde attesten werden hierboven reeds besproken. De bijkomende informatie die u via uw advocaat voorlegde hebben louter betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, terwijl uw persoonlijke situatie in dit geval in beschouwing genomen dient te worden. Het verzendingsbewijs toont verder louter aan dat u over contacten in Kabul beschikt, hetgeen in de bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van de rechten van verdediging. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of hij over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Verzoeker kreeg niet de kans de onredelijkheid van dit intern vestigingsalternatief aan te tonen en de bewijslast ligt volledig bij de asielinstanties. Een vermoeden van bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende, er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. Tevens dient de mogelijke verblijfplaats bepaald te worden, omdat het risico dat de persoon ontheemd zal geraken anders te groot is. Verzoeker heeft aangegeven niet te weten waar zijn ouders verblijven in Kabul en niet meer met hen te kunnen communiceren. Verzoekers broer is intussen naar Pakistan gevlucht en de aanwezigheid van zijn familieleden in Kabul staat absoluut niet vast. Daarenboven blijkt dat de familie overleeft op giften, wat geen stabiel financieel netwerk is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bovendien geen rekening gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, die uiteen werden gezet in een schrijven van 12 februari 2014, waarin wordt aangetoond dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief onredelijk is. De geweldsituatie in Afghanistan is erg veranderd in negatieve zin en de humanitaire situatie voor terugkeerders is dramatisch en lijkt elk perspectief op hervestiging uit te sluiten. Er werd geen rekening gehouden met de pertinente informatie die verzoeker heeft aangebracht. Verder wijst verzoeker op de problematische toegang tot de arbeidsmarkt. Wat betreft de afkomst van verzoeker uit Baghlan, stelt verzoeker dat de door hem neergelegde brief van S. M. N., gesolliciteerd of niet, aantoonde dat hij effectief uit Baghlan afkomstig is. Daarnaast stelt verzoeker dat het wel degelijk voorkomt dat asielzoekers die nog geen verblijfsrechtelijke zekerheid genieten zich in Europa bekeren tot het christendom. Dat dit aanleiding geeft tot achterdocht bij de asielinstanties is begrijpelijk, maar het mag geen motief zijn om tot ongeloofwaardigheid te besluiten. Geloven is overigens meestal geen rationele beslissing, maar een gevoel, een inzicht. Verzoeker geeft een doorleefd relaas van zijn geloof in Jezus als verlosser. Er werd overigens nooit gepolst naar ‘Pasen’, maar enkel naar het Engelse ‘Easter’. Verzoeker geeft ook aan zich geïsoleerd te voelen als bekeerde Afghaan. Vereisen van verzoeker dat hij bij een terugkeer afstand doet van zijn geloof is een grove inmenging in zijn godsdienstvrijheid en is niet redelijk.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift drie rapporten van de UNHCR en een rapport van het BCHV toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 11 januari 2013 afgewezen omdat (i) verzoekers vage en bedenkelijke verklaringen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen aangezien (a) het uiterst bevreemdend is dat verzoeker gedurende vijf jaar nooit persoonlijk aangesproken werd door de familie van generaal H., die sinds 2005 vermist was, en dan uiteindelijk in 2010 tot het besluit kwam dat hij verantwoordelijk was voor de dood van generaal H. en dus moest worden gedood; (b) verzoeker niet kon uitleggen wie op de familieraad aanwezig was en er gedurende al die jaren nooit overlegd werd tussen verzoekers clan en de clan van generaal H. om een oplossing te zoeken voor het conflict; (c) verzoeker geen verdere uitleg kon geven toen er werd gevraagd naar concrete acties die ondernomen werden om generaal H. na diens verdwijning te zoeken; (d) het verwonderlijk is dat uitgerekend verzoeker werd beschuldigd aangezien H. veel vijanden had en ook de broer van A. D. K. nog in leven is, maar nooit enig probleem heeft gekend; (e) verzoeker uiterst weinig toelichting kon geven bij vragen over generaal H.; (ii) enige vraagtekens dienen geplaatst te worden bij verzoekers bewering dat hij sinds de komst van de taliban in de tweede helft van de jaren negentig in Puli Khumri heeft gewoond, aangezien verzoeker foutieve en zeer oppervlakkige verklaringen aflegde bij vragen omtrent Puli Khumri en Baghlan aangezien verzoeker foutieve verklaringen aflegt omtrent de provinciegouverneurs, geen uitleg kan geven over het hoofd van de politie, niet weet wie de burgemeester van Puli Khumri was, niet weet welke zoon van zijn spirituele leider in het parlement zetelde, geen enkele krijgshoofd uit Baghlan kan noemen, naast een incident dat zich mogelijks in de suikerfabriek heeft afgespeeld, geen enkel ander incident, gewapende confrontatie of aanval kon noemen en geen idee bleek te hebben welke bouw- of constructiebedrijven actief zijn in Baghlan; (iii) verzoeker op zijn facebookpagina aangeeft woonachtig te zijn in Frankrijk en ingenieur van opleiding te zijn, hetgeen in schril contrast staat met zijn verklaringen en verder toelaten de door hem geschetste problemen in een bedrieglijk daglicht te plaatsen; (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kunnen herstellen, de door hem neergelegde dreigbrieven dateren van tijdens het taliban-regime en verzoeker niet in het bezit bleek van recentere documenten; (v) er getwijfeld kan worden aan verzoekers verklaringen tot aan zijn vertrek in Baghlan te hebben verbleven en verzoeker samen met zijn ouders, broer, zus en echtgenote naar Kabul zou zijn gereisd, waarna hij verder zou zijn gegaan naar Nimroz en zijn echtgenote zou hebben achtergelaten in Kabul onder de zorg van zijn ouders, waardoor de stad Kabul als referentiepunt ter beoordeling van de subsidiaire bescherming kan worden genomen; (vi) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in Kabul geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag en in zijn afkomst uit de stad Puli Khumri in de provincie Baghlan (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 14; stuk 16, gehoorverslag, p. 3, 4; stuk 25, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 15, 18). Verzoeker diende tegen deze beslissing echter geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor deze inmiddels vast is komen te staan. Verzoeker legt ter staving van zijn asielaanvraag een brief neer van S. M. N., het hoofd van de Ismaëlieten, waarin zijn problemen bevestigd worden en waarmee hij ook zijn afkomst uit Baghlan wil aantonen (stuk 16, gehoorverslag, p. 2, 3). Documenten beschikken echter slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat deze brief een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Verzoeker verklaart immers dat hij contact opnam met vrienden in Afghanistan, met de vraag om een brief te gaan vragen aan S. M. N. (stuk 16, gehoorverslag, p. 2). Overigens blijkt uit de door verzoeker neergelegde enveloppe dat deze brief werd

opgestuurd door een zekere A. K. van 'Actionaid International Organization' in Kabul. Verzoeker weet omtrent deze persoon en deze organisatie echter niet meer te vertellen dan dat zijn vriend vroeg om het document te versturen en dat hij dit deed (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in om de vaststellingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag en zijn afkomst uit de stad Puli Khumri in de provincie Baghlan te weerleggen.

Daarnaast verklaart verzoeker zich tijdens zijn recent verblijf in Duitsland bekeerd te hebben tot het christendom (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoeker zou via een Afghaan, van wie verzoeker enkel de voornaam kan noemen, in het opvangcentrum in contact gekomen zijn met de protestantse kerk en hier interesse in gekregen hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn bekering, gevraagd naar de nieuwe elementen waarop hij zijn huidige asielaanvraag baseert, geheel onvermeld liet bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 25, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15,18). Ook gevraagd of er nog elementen zijn die hij wenst aan te brengen met betrekking tot zijn meervoudige asielaanvraag en gevraagd of verzoeker nog iets toe te voegen heeft, liet verzoeker zijn bekering geheel onvermeld (stuk 25, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 19, 21). Ook tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet verzoeker dit geheel onvermeld en werd dit pas op het einde aangehaald door verzoekers raadsman (stuk 16, gehoorverslag, p. 4). Hiermee geconfronteerd stelt verzoeker slechts dat hem voor de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet naar zijn bekering gevraagd werd (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Er kan echter niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielaanvraag, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraagprocedure. Van een kandidaat vluchteling mag bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielaanvraagprocedure van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het Commissariaat-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans mede zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielaanvraagprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Met betrekking tot zijn bekering verklaart verzoeker verder dat hij zich hiervoor enkel op zijn gevoelens baseerde (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7, 12). Bij het binnengaan van de kerk kreeg verzoeker immers het gevoel dat het de ware plaats was om God te aanbidden (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Tevens stelt verzoeker dat het christendom in tegenstelling tot de islam een religie van vergeving is waar iedereen gelijk is voor elkaar (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). De islam is daarentegen vol van geweld, doden en moorden en in de moskee martelden mensen zichzelf ter ere van de profeet, terwijl in het christendom Jezus zichzelf pijnigde en liet doden om de mensen te zuiveren en de zonden te vergeven (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 9). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker zich eerst zou bekeerd hebben enkel en alleen op basis van een gevoel voordat hij zich over zijn nieuwe geloof begon te informeren (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker zou hierbij ook geenszins andere religies vergeleken hebben, aangezien hij naar eigen zeggen begreep en voelde dat dit de ware religie was en zou ook geenszins aan de persoon met wie hij meeding gevraagd hebben waarom hij voor de protestantse en niet voor de katholieke kerk koos (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 12). De Raad stelt vast dat verzoeker tevens verklaart gedoopt te zijn en een doopattest van Evangelistische Gemeenschap in Kulsheim neerlegt (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker blijkt echter niet op de hoogte van de naam van de kerk waarin hij gedoopt werd, noch weet hij de naam van de priester (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 10). Ook de snelheid en lichtzinnigheid waarmee verzoeker zich bekeerde en liet dopen doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij slechts gedurende vier of vijf weken naar de kerk ging, waarvan hij nog eens twee zondagen miste doordat hij andere afspraken had (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Hoewel hij aldus slechts twee of drie kerkbezoeken achter de rug had, liet verzoeker zich hierop dopen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9, 10). Nochtans begreep verzoeker

geenszins wat er tijdens de vieringen in de kerk gezegd werd, aangezien in het Duits gesproken werd en heeft hij amper kennis van het protestantisme (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Zo stelt verzoeker dat hij niet weet waarover het gaat als hij het boek leest en stelt hij tijd nodig te hebben om in staat te zijn op inhoudelijke vragen over het protestantisme te antwoorden (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker zou zich ook geenszins hebben voorbereid op zijn doopsel, maar zou dit simpelweg aangevraagd hebben en een week later gedoopt zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat geloven meestal geen rationele beslissing is en stelt dat hij een doorleefd relaas gaf van zijn geloof in Jezus als verlosser, stelt de Raad vast dat de vaststelling dat verzoeker zonder zich uitgebreid te informeren en de inhoud van zijn nieuwe religie te bestuderen de ingrijpende beslissing nam om zich te bekeren en zich nagenoeg onmiddellijk liet dopen, ernstig afbreuk aan de motivatie achter en de geloofwaardigheid van verzoekers daadwerkelijke bekering.

Ook geconfronteerd met het risico dat verzoeker nam door zich te bekeren, terwijl zijn eerste asielaanvraag geweigerd werd en aldus een mogelijkheid bestond dat hij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd, verwijst verzoeker slechts naar het gevoel dat hij had dat hij zich moest bekeren om dicht bij God te komen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat verzoeker zich wel degelijk bewust is van het ingrijpende effect die een bekering met zich meebrengt in Afghanistan. Zo heeft verzoeker nog niemand in Afghanistan omtrent zijn bekering ingelicht, aangezien hij dan niemand meer zou kunnen vragen om documenten op te sturen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Tevens stelt verzoeker dat hij in Duitsland vocht met enkele Afghanen in het opvangcentrum die achter zijn bekering waren gekomen en stelt dat hij uit vrees geen Afghaan kon vragen naar het adres van een kerk (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 12). Ook aan zijn familie zou verzoeker nog niets verteld hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Hoewel hij stelt niet te kunnen voorspellen hoe zijn vrouw zal reageren, zal haar familie hem doden indien zij dit te weten komen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Overigens verklaart verzoeker dat zijn ouders en echtgenote in Afghanistan een huis kregen en financieel ondersteund worden door S. M. N., het hoofd van de Ismaëlieten (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). De Raad merkt dan ook op dat verzoekers bekering ook op dit vlak verstreckende consequenties zou kunnen hebben voor zijn familie, die het volgens verzoeker sowieso al moeilijk zouden krijgen omdat zij bespot zouden worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Gevraagd waarom verzoeker dan besliste om zich te bekeren indien hij weet dat de reactie van zijn familie negatief zal zijn, verwijst verzoeker opnieuw slechts naar zijn gevoel en stelt hij dat hij hierbij niet nadacht over leven en dood (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker niet doordachter te werk ging alvorens zich te bekeren, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk de consequenties hiervan kan inschatten (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift citeert uit de aan het verzoekschrift toegevoegde UNHCR "*Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*" met betrekking tot 'self-serving' bekeringen, stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat steeds rekening moet gehouden worden met de mogelijke gevolgen van een bekering bij terugkeer, ook wanneer geen geloof kan worden gehecht aan het oprechte karakter van de bekering. Verzoeker verklaart echter zelf dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van zijn bekering (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13).

Voorts merkt de Raad op dat verzoekers kennis van zijn nieuwe geloof bijzonder beperkt is. Zo weet verzoeker dat het protestantisme tot het christendom behoort, maar kent hij geenszins de verschillen tussen de protestantse en de katholieke kerk (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 9). Hoewel er in Kùlsheim ook twee katholieke kerken waren, zou verzoeker nooit aan zijn vriend gevraagd hebben waarom hij de protestantse kerk verkoos (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Evenmin weet verzoeker andere stromingen binnen het protestantisme te noemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Daarnaast kan verzoeker niet vertellen hoe een misviering verloopt omdat hij niet begreep wat er in het Duits gezegd werd, kan hij geen enkel gebed reciteren, slaagt hij er niet in een kruisteken te maken en weet hij niet welke woorden het kruisteken vergezellen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 10, 14). Verzoeker stelt hierbij dat hij hoorde dat er een gebaar bestond, maar zou nooit iemand een kruisteken zien maken hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Op een ongerelateerde vraag stelt verzoeker plots iets gehoord te hebben over de vader, de zoon en de heilige geest (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker stelt deze woorden gehoord te hebben, maar ze niet kan linken aan het kruisteken (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Verder is Kerstmis de enige christelijke feestdag die verzoeker blijkt te kennen (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Pasen blijkt verzoeker niet te kennen, hoewel hij eerder in het gehoor verwees naar de verrijzenis van Jezus en verzoeker bovendien in april, de periode rond Pasen, werd gehoord (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat enkel naar het Engelse 'Easter' werd gepolst en niet naar 'Pasen', stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen en dat verzoeker tijdens het gehoor werd bijgestaan door een

tolk Dari (stuk 4, gehoorverslag, p. 1). Verzoeker verklaarde overigens de tolk goed te begrijpen (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het gedwongen afstand doen van zijn geloof een grove inmenging is in zijn godsdienstvrijheid, stelt de Raad vast dat op basis van de bovenstaande vaststellingen geenszins geloof kan worden gehecht aan het oprechte karakter van verzoekers bekering tot het protestantisme en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat verzoeker bij een terugkeer aan deze levenswijze en geloof zou vasthouden. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het oprecht karakter van verzoekers bekering.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker zijn beweerde herkomst uit de stad Puli Khumri in de provincie Baghlan in Afghanistan niet aannemelijk. Aangezien aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Tevens werd hierboven vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het oprecht karakter van verzoekers bekering tot het protestantisme. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielaanvraag de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad verhindert om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en aldus niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Het door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde stukkenbundel met betrekking tot de veiligheidssituatie in Baghlan is derhalve niet dienstig. Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

Ten overvloede dient erop gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag Kabul als redelijk vestigingsalternatief heeft aangemerkt aangezien verzoeker verklaarde dat hij zijn familie daar heeft achter gelaten en hij zelf is verder gereisd. Thans stelt de Raad vast dat verzoeker zelf in zijn verzoekschrift aangeeft dat de aanwezigheid van zijn familieleden in Kabul absoluut niet vaststaat en meent dat Kabul niet geacht kan worden een redelijk intern vestigingsalternatief te vormen, waardoor verzoeker opnieuw geen enkel zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift het al dan niet redelijke karakter van een interne vestiging van verzoeker in Kabul bespreekt en verwijst naar de aan het

verzoekschrift toegevoegde rapporten van de UNHCR en het BCHV, stelt de Raad vast dat dit *in casu* dan ook niet relevant is, gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers afkomst uit Puli Khumri in de provincie Baghlan.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF